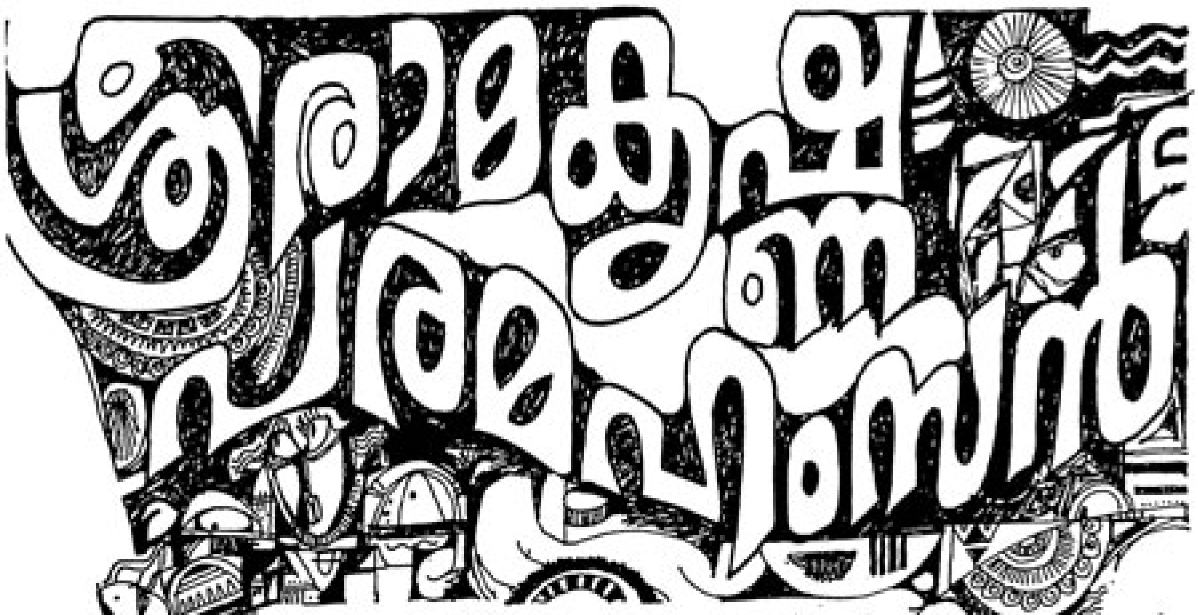

ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസൻ

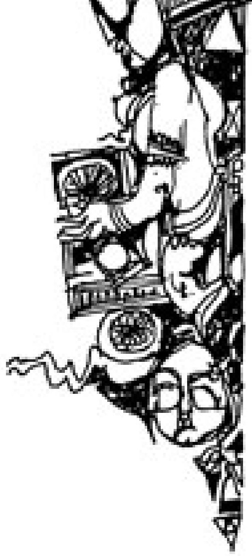

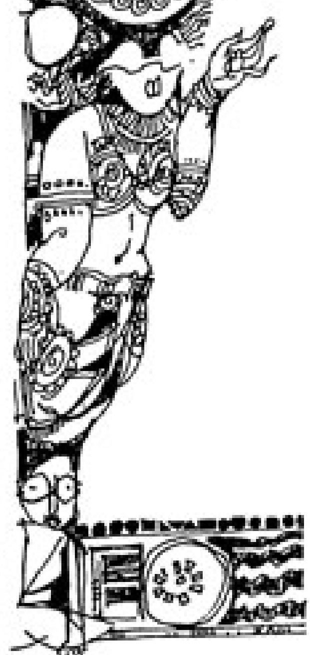

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ്, ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഉറച്ചുകഴിയും, ലോകമേധാവിത്വം നേടിയ പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാരുടെ ജീവിതവീക്ഷണവും ലൗകികാദർശങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്ത കാലത്താണ് വിശ്വവന്ദ്യനായ ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസൻ ജീവിച്ചത്. 1836 മുതൽ 1886 വരെ, അൻപതു വർഷം മാത്രമേ ആ മഹാപുരുഷന്റെ ആയുസ്സ് നീണ്ടുനിന്നുള്ളു എങ്കിലും അതിനകം തന്നെ അദ്ദേഹം മനുഷ്യരാശിക്ക് മാർഗദീപമായിത്തീർന്ന്, ഈ പ്രാചീന രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ ഒരു പുതിയ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടു. ബംഗാളിലെ ഒരു കുഗ്രാമത്തിൽ, യാഥാസ്ഥിതിക പാരമ്പര്യം പുലർത്തിയ ഒരു വൈഷ്ണവ ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. അച്ഛനമ്മമാരിൽ നിന്നു കിട്ടിയ പേര് ഗദാധര ചാറ്റോപാധ്യായൻ, അഥവാ ഗദാധർചാറ്റർജി എന്നായിരുന്നു. രാമകൃഷ്ണൻ എന്ന പേര് എങ്ങനെ വന്നുകൂടി എന്നും ആര് നൽകി എന്നും തീർച്ചയില്ല. പക്ഷെ ആ പേരിലാണ് അദ്ദേഹം പിൽക്കാലത്ത് അറിയപ്പെട്ടത്. ജന്മദേശത്തെ ഗ്രാമീണവിദ്യാലയത്തിൽ ചേർന്നെങ്കിലും കഷ്ടിച്ച് എഴുതാനും വായിക്കാനും മാത്രമേ അദ്ദേഹം പഠിച്ചുള്ളു. പിതാവിന്റെ മരണശേഷം മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠന്റെ കൂടെ അദ്ദേഹം കൽക്കത്തയിൽ പോയി. ആയിടയ്ക്ക് റാണി രാസ്മണി എന്ന പ്രഭ്വി, കൽക്കത്തയ്ക്ക് നാലുമൈൽ വടക്കുമാറി, ഗംഗാനദിയുടെ തീരത്ത് ദക്ഷിണേശ്വരം എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു വലിയ ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു. 1855-ലാണിത്. അവിടത്തെ കാളീപ്രതിഷ്ഠയുടെ പൂജാരിയായിട്ടാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ശേഷമുള്ള ആയുഷ്കാലം കഴിച്ചത്. റാണിയും അവരുടെ ജാമാതാവായ മധുർ ബാബുവും ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഉദാരമായി ചെയ്തുകൊടുത്തു.

ദക്ഷിണേശ്വരത്ത് താമസം തുടങ്ങി അല്പകാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഏറെക്കുറെ നിരക്ഷരനെന്നുതന്നെ പറയേണ്ട ഈ ശാന്തിക്കാരൻ നിരന്തരമായ ധ്യാന[illegible] അതികഠിനമായ തപശ്ചര്യകളും കൊണ്ട് ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരം നേടുകയും അൻപതുവർഷം മാത്രം നീണ്ടുനിന്ന തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിനുള്ളിൽ തന്നെ മഹാത്മാവെന്നും ലോകാചാര്യനെന്നും അവതാരപുരുഷനെന്നും ഉള്ള പദവികളെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ പൂജാവിഗ്രഹമായ കാളി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തർനേത്രങ്ങൾക്ക് മാത്രമല്ല, മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്കും ജഗൽസന്താനചിന്താമണിയായ ജഗദംബികയായി പ്രത്യക്ഷ

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

രപ്പെട്ടു. അമ്മയായ ഭുവനേശ്വരിയുടെ മുഖം കാണുക മാത്രമല്ല, ആ പ്രേമവാത്സല്യമൂർത്തിയോട് ദൈനംദിന സംഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുക എന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിത്തീർന്നു. നിഷ്കളങ്കബുദ്ധിയായ ശിശുവിനെപ്പോലെ കളിച്ചും ചിരിച്ചും കരഞ്ഞും ശാഠ്യംപിടിച്ചും ഇണങ്ങിക്കളിച്ചും അമ്മയുടെ കാരുണ്യപാത്രികയിൽ ആറാടി അദ്ദേഹം ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചു. അന്നത്തെ കാലത്തു മാത്രമല്ല, ഇന്നത്തെ കാലത്തും ഈ അനുഭൂതികളും തൽഫലമായ പെരുമാറ്റവിശേഷങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുടെ സംശയത്തിനും അവിശ്വാസത്തിനും ആക്ഷേപത്തിനും വിഷയമാകുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സാധാരണ മനുഷ്യൻ ജനനം മുതൽക്ക് കണ്ടറിഞ്ഞും കേട്ടറിഞ്ഞും രൂപവൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചചിത്രത്തെ ഞെട്ടിക്കുന്ന ഇത്തരം പെരുമാററം മററുള്ളവരെ അരിശംകൊള്ളിക്കുന്നു. അത് ചിത്തരോഗത്തിന്റെയും ഭ്രാന്തിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണനും ഈ അപഖ്യാതിക്ക് പാത്രമാകാതിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെയും അതിന്റെ അർത്ഥഗഹനത്വം ആദ്യമൊന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അത്ഭുതമായ വികാരാവേശമുണ്ടായാൽ ആ നിമിഷത്തിൽ അദ്ദേഹം പരിസരങ്ങൾ മറന്ന്, ശരീരബോധം നശിച്ച്, സമാധിയിൽ ലയിക്കും. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞ് അതിൽനിന്ന് ഉണർന്നു വരുമ്പോൾ സാധാരണരീതിയിൽ പെരുമാറുകയും ചെയ്യും. ഒന്നു രണ്ടല്ല പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം ഈ ദിവ്യാനുഭൂതികളിൽ ലയിച്ച്, രമിച്ച്, അവയുടെ ആഘാതത്താൽ പരവശനായി ജീവിച്ചത്. റാണി രാസ്മണിയുടെയും മഥുർ ബാബുവിന്റെയും സ്നേഹാദരപൂർണ്ണമായ സംരക്ഷണവും, സഹോദരീപുത്രനായ ഹൃദയചന്ദ്രമുഖർജിയുടെ പരിചരണവുമാണ് ദൈവശക്തിയുടെ ലീലാവേദിയായിത്തീർന്ന ആ ദുർബലശരീരത്തെ അക്കാലങ്ങളിൽ നിലനിർത്തിയത്.

ഇങ്ങനെ നാലുവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്തെന്നില്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു. ദക്ഷിണേശ്വരത്തെ ദിനചര്യകളിൽ നിന്ന് ഒരു മാററവും കുറച്ചുകാലത്തെ വിശ്രമവും ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ താൻ ജനിച്ചുവളർന്ന ഗ്രാമത്തിലേക്ക് പോയി. പക്ഷേ അവിടെയും കാളി അദ്ദേഹത്തെ കൈവിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു ജീവിതം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ബന്ധുമിത്രാദികൾ പരിഭ്രാന്തരായി. പലതരം ചികിത്സകൾ നടത്തിനോക്കി. ഒരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ വിവാഹം ചെയ്യിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. വൃദ്ധയായ മാതാവിന്റെ അഭ്യർത്ഥനകൾക്ക് വശംവദനായി ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ സമ്മതിച്ചു. എന്നല്ല, അദ്ദേഹം തന്നെ വധുവിനെ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അടുത്തൊരു ഗ്രാമത്തിലുള്ള പാവും അഞ്ചുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമായ ശാരദാമണിദേവി എന്ന ബാലികയായിരുന്നു അത്. പ്രായപൂർത്തിയെ പ്രാപിച്ചശേഷം ഈ വധു ദക്ഷിണേശ്വരത്തു വരികയും ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ ആരാധികയായി മാത്രം ജീവിച്ച് തന്റെ ജീവിതം ധന്യമാക്കി പരിപൂർണ്ണമായ ആത്മസംതൃപ്തി നേടുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ വീണ്ടും ദക്ഷിണേശ്വരത്തു വന്നു. ആയിടയ്ക്ക് ഭൈരവിബ്രാഹ്മണി എന്നൊരു വൈഷ്ണവയോഗിനി തന്റെ തീർത്ഥാടനങ്ങൾക്കിടയിൽ അവിടെ വരികയും ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കി അതേപ്പററി സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. അവരാണ് അദ്ദേഹം അവതാരപുരുഷനാണെന്ന് ആദ്യം പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഇത് വലിയ വിവാദത്തിന് ഇടയാക്കി. അക്കാര്യം തീരുമാനിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മതപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഒരു തർക്കസഭ നടത്തി. അവിടെവച്ച് വൈഷ്ണവചരൺ, ഗൗരീകാന്തൻ, എന്നീ രണ്ടു മഹാപണ്ഡിതന്മാർ ബ്രാഹ്മണിയുടെ പ്രഖ്യാപനം ശരിവച്ചു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ, ''രോഗമല്ലെന്ന് അറിഞ്ഞതു തന്നെ വലിയ സന്തോഷം'' എന്നാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞത്. ഇതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്ഭുതജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾ പ്രസിദ്ധമായി. സംഭാഷണംകേൾക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തെ നേരിൽ കാണുന്നതിനും വേണ്ടി ധാരാളമാളുകൾ ദക്ഷിണേശ്വരത്ത് വന്നുതുടങ്ങി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ സംശയാലുക്കളോടൊപ്പം യഥാർത്ഥ ജിജ്ഞാസുക്കളുമുണ്ടായിരുന്നു. സമാധിയും ദിവ്യാനുഭൂതികളും മാത്രം ലഭിച്ച

ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ യോഗവിദ്യയിലെ സങ്കീർണ്ണസാധനകൾ പരിശീലിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിന്റെ പരമോന്നത ശൃംഗങ്ങളെ പ്രാപിക്കുവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഭൈരവിബ്രാഹ്മണി തന്നെ ആറു വർഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തികത്തിൽ താമസിച്ച് താന്ത്രിക സാധനകൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് തോതാപുരി എന്ന ദിഗംബരനായ അവധൂതൻ അദ്ദേഹത്തിന് സന്യാസദീക്ഷ നൽകി നിർവികല്പസമാധിയുടെ പരിപാടികൾ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും പരമ്പരാഗതമായ ആ യോഗാനുഭൂതിയിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ആനയിക്കുകയും ചെയ്തു. അടച്ചുപൂട്ടിയ ഒരു മുറിയിൽ മൂന്നുരാത്രിയും മൂന്നു പകലും ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ നിഷ്പന്ദചേഷ്ടനായി സ്ഥിതിചെയ്തുവത്രെ! തോതാപുരി ഈ സമയമത്രയും മുറിക്കുവെളിയിൽ കണ്ണുപൂട്ടാതെ കാവലിരുന്നു. വീണ്ടും മുറി തുറന്നപ്പോൾ ആ ദിവ്യശരീരം അദ്ധ്യാത്മപ്രകാശത്തിൽ ആറാടി ആനന്ദതുന്ദിലമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടത്. ആ ചിദാനന്ദയോഗത്തിൽ നിന്ന് ചെവിയിൽ ഓംകാരമന്ത്രം ജപിച്ച് തോതാപുരി അദ്ദേഹത്തെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ സാധാരണലോകത്തിലേക്ക് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു.

ഹൈന്ദവസാധനകളുടെ വിവിധ സമ്പ്രദായങ്ങളിലൂടെ മാത്രമല്ല ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരം നേടിയത്. ഇസ്ലാമിന്റെയും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെയും അദ്ധ്യാത്മമാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹം ദിവ്യാനുഭൂതികളിൽ ചെന്നെത്തി. അങ്ങനെ എല്ലാ മതങ്ങളും മുക്തിയിലേയ്ക്കുള്ള രാജപാതകളാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രായോഗികമായി തെളിയിച്ചു. ഭൗതികവാദവും നിരീശ്വരചിന്തകളും ആദ്ധ്യാത്മിക സംസ്കാരത്തെ കടപുഴക്കുമോ എന്ന് സംശയിച്ചിരുന്ന ആ കാലത്ത് ദക്ഷിണേശ്വരത്തെ ഈ ദിവ്യാവതാരം മതങ്ങൾക്കും ലോകത്തിനു തന്നെയും നേർവഴി കാട്ടുന്ന അത്യുന്നത തേജസ്സായി ശോഭിച്ചു. ചരിത്രത്തിലെ ആ ദശാസന്ധിയിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ ആവിർഭാവമാണ് ഈ രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചത്. അദ്ദേഹം തത്ത്വജ്ഞാനം പ്രസംഗിക്കുക

Digitized by Kerala Sahitya Akademi

ധ്യാ ഗഹനങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുകയോ ചെയ്തില്ല. ആകെയുള്ള 63കോടിയിൽ നാല്പതുകോടിയും നിരക്ഷരരായി ശേഷിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയിൽപോലും അക്ഷരവിദ്യയുടെയും പുസ്തകജ്ഞാനത്തിന്റെയും കഴിവുകൾക്ക് ഇത്തരമായ പരിമിതികളുണ്ട്. സത്യത്തിൽ ഇത്തരമല്ല മഹാപുരുഷസംശ്രയംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഏറെയനുഭൂതികളാണ് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ കണ്ണു തുറപ്പിക്കുന്നത്. സത്യമെന്തെന്നും മിഥ്യയേതെന്നും മുക്തിമാർഗ്ഗം എവിടെയെന്നും അവർക്കങ്ങനെ മനസ്സിലാകുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ പാടിയതുപോലെ:

ഏകാന്തയോഗികളിലാകാംക്ഷകൊണ്ടു പര—
മേകാന്തമെന്നവഴി പോകുന്നിതജ്ഞനവും
കാകൻ പറന്ന പുറമന്നങ്ങൾ പോയ വഴി
പോകുന്നപോലെ, ഹരിനാരായണായനമഃ:

അതിവിസ്തൃതമായ ജനപദങ്ങളെയും ഉത്തുംഗശേഖരങ്ങളായ ഗിരിനിരകളെയും പിന്നിട്ട് ആകാശനീലിമയിലേക്ക് പറന്നുയർന്നുപോകുന്ന അരയന്നങ്ങൾ മറ്റു പക്ഷികൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ, പരമഹംസപദത്തെ പ്രാപിച്ച മഹാപുരുഷന്മാരുടെ അദ്ധ്യാത്മസിദ്ധികൾ നിത്യസത്യങ്ങളുടെ നേർക്ക് ജനസമുദായത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെയും ഹൃദയങ്ങളെയും നയിക്കുന്നു. കാലത്തിന്റെ കൺകെട്ടുവിദ്യകൾക്ക് വിധേയവും നിസ്സഹായവും ജനിമൃതിസാഗരപ്രായമായ ഐഹികജീവിതമെന്ന പ്രഹേളികയിൽനിന്ന് ആ വഴിക്കുമാത്രമേ മോചനമുള്ളൂ എന്ന് അവർക്ക് ബോദ്ധ്യമാകുന്നു.

ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരും ബുദ്ധിശാലികളും ജിജ്ഞാസുക്കളുമായ എത്രയോ യുവജനങ്ങൾ, രക്ഷാകർത്താക്കളുടെ വിരോധവും വിലക്കുകളും വിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ഭക്തന്മാരും ആയിത്തീർന്നു. അവർ ലൗകികബന്ധങ്ങളും ത്യജിച്ച് സന്യാസം സ്വീകരിക്കുകയും, ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ മഹാസമാധിക്കുശേഷം വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യയിലും വിദേശരാജ്യങ്ങളിലും ആ മഹാത്മാവിന്റെ സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിച്ച് അതിമഹത്തായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനം നിലവിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. പിൽക്കാലത്ത് ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായ രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ ഉണർവിന്റെയും ഉജ്ജീവനത്തിന്റെയും പ്രചോദനം ഇതായിരുന്നു. അടിമത്തത്തിന്റെയും കഷ്ടപ്പാടുകളുടെയും നടുവിൽപോലും അന്ന് നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ആത്മാഭിമാനവും ജീവിതസാഫല്യം നേടുവാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയും, ജനിപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരുടെയും വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയും പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെയും നേട്ടങ്ങൾ അതിനു മുമ്പിൽ നിഷ്പ്രഭമാണ്. ഇക്കൂട്ടരാണ് ഭാരതീയരെ ഇരുട്ടിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നയിച്ചതെന്ന വീരവാദമാണ് നാം സാധാരണ കേൾക്കാറുള്ളത്. നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന പേരിൽ പഠിക്കുന്നതും അതാണ്. പക്ഷേ ഇപ്പറഞ്ഞ ജനനേതാക്കന്മാർ കണ്ട വെളിച്ചം ഭൗതികനേട്ടങ്ങളുടെ അന്തസ്സാരശൂന്യമായ തിളക്കം മാത്രമായിരുന്നു എന്നും അതിൽ ഭ്രമിച്ചുപോയാൽ ദുഃഖത്തിൽനിന്ന് കരകയറുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും പിൽക്കാലത്തെ തിക്താനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് നമുക്കിന്ന് ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. ഭാരതീയർക്ക് മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരാശിക്ക് മുഴുവനും, ഈ മഹാസത്യത്തെ തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് അനുഭവഗോചരമാക്കുകയാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ചെയ്തത്. അദ്ദേഹത്തോട് ലോകാവസാനംവരെ നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

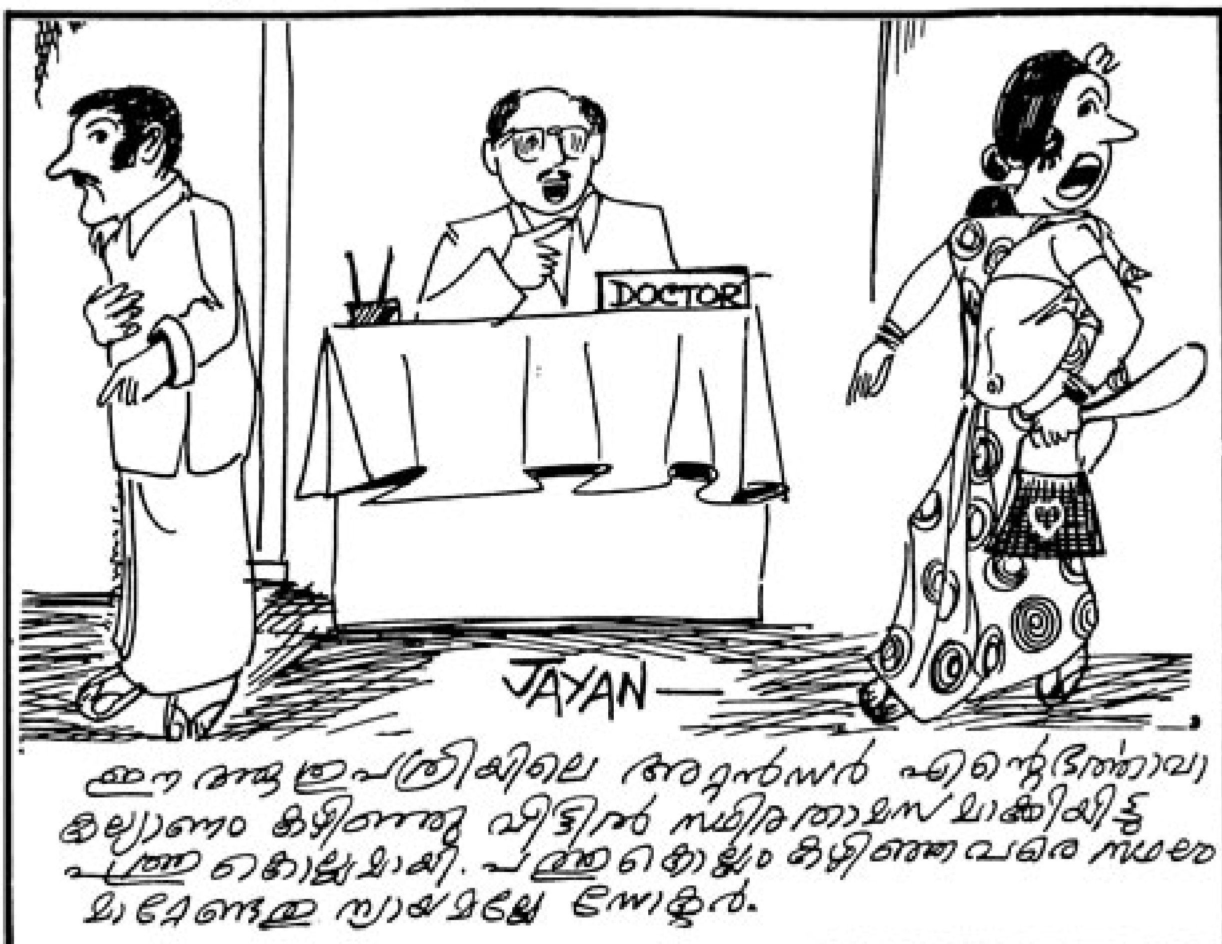

Digitized by Kerala Sahitya Akademi